

ה' אלהים גן בעדן מקדם (בראשית ב ח):

סימן ט קדושים תהיו. זה שאמר הכתוב, ישלח עזרך מקדש ומציון יסעדך (תהל' כ ג). ישלח עזרך מקדש, מקדושת מעשים שבך. ומציון יסעדך (שם), מציון מעשים שבך. אמר רבי ברכיה בר סימון, מעשה היה בקריתנו, ברוח אחד שהיה שרוי על המעין, בא רוח אחר להזדווג לו ובקש להוציאו משם. היה שם חסיד אחד ושמו יוסי איש צייתור, נגלה לו אותו הרוח, אמר ליה, רבי, הרי כמה שנים שאני נתון כאן, ובצהרים ובלילה וביום לא הזקתי בריה, והרוח הזה בא עלי עכשיו ממקום אחר ומבקש להוציאני מכאן ולישב הוא להזיק את הבריות. אמר לו, ומה נעשה. אמר לו, טלו מקליכם ומגלכם וצאו עליו בשעת הצהרים ואמרו, שלנו נצה שלנו נוצח, והוא בורח. עשו כן והבריחוהו משם. אמרו, לא זזו משם עד שראו כחרדת דם צף על פני המעין. כששמעו חכמים בדבר, אמרו, ומה אם דבר שלא נברא לשום סיוע, צריך סיוע וסעד. בני אדם על אחת כמה וכמה. לפיכך אמר דוד, ישלח עזרך מקדש, ומציון יסעדך (תהלים כ ג):

סימן י [ו]כי תבואו אל הארץ. זה שאמר הכתוב, עשיתי לי גנות ופרדסים ונטעתי בהם עץ כל פרי (קהל'

קבלה-ספר הזהר-הזהר המתורגם -	הלכה-שולחן ערוך-שלחן ערוך חשן	הלכה-בן איש חי-במדבר-קור ח - הלכות	מדרשים-מדר ש תנחומא-ויקרא
------------------------------------	-------------------------------------	--	---------------------------------

שיעור הה' פרשת עקב שיעור המצות מג

שעשו או אף גם צמים שזוהה אם יודמנו שם איזה מגולגלים או אף אם אין שם שום כפש מגולגלת זולתי הסיגים והקלי' אשר במאכל ההוא שהיא **הבחי' הא'** אם יהיה האדם הזה האוכלם לדיק ות"ח ודאי שלא די שלא יתערבו בו בנפשו אלא אדרבא יתקנס ויברר האוכל מהוך הפסולת ויתקן כפשות המגולגלים ההם כמו שית' אבל אם האדם הוא רשע או עם הארץ לא די שאינו מתקן אותם אלא אדרבא אפשר שע"י מעשיו פוגם ומקלקל את נפשות המגולגלים שם או את המאכל ההוא יותר ממה שהם פנומים מלד עלמ' ויוסף על זה עוד **בחי' ג'** כי אפשר ג"כ כי אדרבא הם יתגברו עליו ויחטיאוהו וידריכהו בדרך לא טוב עד יגרמו רעה לנפשו לא יוכל להרפא וו"ס הענין של כמה בני אדם שלפעמים פתע פתאום הבא עליהם מאורע רע וקשה וממירין דתם ח"ו ויולחין מכלל הדת וכההיא עובדא דיוחנן כ"ג שנעשה לדוקי [בברכות דכ"ט] וכיוצא בזה והכל הוא כפי בחי' נפש המגולגל ההוא

שנתערב עמו אם הי' רשע גמור או לאו. ודע כי מי שהוא ע"ה אינו מתקן שום מדרג' כלל ואפילו מי שמגולגל בצ"ח וזה עם הארץ אם אכל הבשר הצ"ח ההוא אינו יכול לתקנו ומכ"ש שלא יתקן המגולגל בלומח ומכ"ש בדומ' כי פשוט הוא שמי שמגולגל בדומ' ולריך לעלות ג' מדרגות אעפ"י שעולה אותה ביחד כנ"ל כמו אם יאכל האדם מעט עפר כו' כנ"ל עכ"ל לריך תיקון יותר גדול מאד ממי שאינו עולה רק ב' מדרגות ולריך תיקון וכח גדול לתקנו וכן מי שאינו מחוסר רק מדרגה אחת הוא נתקן יותר בנקל מאד ממי שלריך לתקן ב' מדרגו' והנה עם הארץ אין בו כח לברר ולתקן ולהעלות אפי' מדרגה א' וכפי זה היה העם הארץ אסור לאכול אפי' דומם ולומח אבל להיות כי אין להענישו על מה שאינו מתקן ב' או ג' מדרגות ביחד ולכן הותר באכילת הדומ' והלומח אבל הבשר של צ"ח נאסר לו לאוכלו כיון שאין בו כח לתקן אפי' מדרג' א' מב"ח לאדם :

ולבן ארו"ל [פסחים דמ"ט] עם הארץ אסור לאכול בשר אמנם הת"ח יש בהם כח לתקן ולהעלות מדרג' א' הטליונה והיא מן צ"ח לאדם בזכות תורתם והת"ח היודעים בחכמת הזהר בדרך הסוד יש בהם כח להעלות שני מדרגות והוא מלומח לאדם ומכ"ש מב"ח לאדם והת"ח המופלא' בחכמת האמת בצורפה יכולים להעלות אפילו מדומם לאדם ומכ"ש מב"ח לאדם. ובוה הבין מ"ש בתלמוד [שבת דק"מ] אמר רב הסדא אנא לא בעניתי אכלית ירקא ולא צעתירותי אכלית ירקא דאמינא אדמלאי כריסי ירקא איכול צשרא ואשבע וכלי ספק שהרואה מאמר זה ישחומם איך רז"ל סידרו בתלמוד דברים צבילים כאלו וצפרט שגראה ח"ו כמיטען את האדם הפך ממאמר שלמה הע"ה אל תהי צבובאי יין וזוללי צשר למו כאלה מאמרים אחרים מבהילים את האדם השומע וכל דבריהם כנחלי אש סתרי תורה העלימו' מעיני הפתאים הצלתי ראויים לדעת סודם ולכן דיברו דרך משל ומלינה דברי חכמים וחידותם ואפילו שיחתם הקלה לריבה תלמוד. וזה ביאורו של דבר הנה אין עני אלא מן התורה ומן המצות ולכן א' רב הסדא כי לא בזמן היותו ע"ה הנקרא עני ולא בזמן שנחכם בתורה ובמצות הנק' אז עשיר לא היה אוכל ירקות ולמחי' והדבר הוא ממש כפשוטו והטעם הוא כנ"ל כי הנה צעניותו שהיה ע"ה בלי ספק שלא היה יכול להעלות ב' מדרגות מלומח לאדם ולכן לא היה אוכלם א) ואף צביותו עשיר בחכמה אעפ"י שיכול לתקן ב' מדרגות ביחד מלומח לאדם עכ"ל לריך כח ותיקון גדול כנ"ל ולא היה יכול לערוח ערחה יתירה כיון אדמלאי כריסי ירקא לריך לערוח ערחה ותיקון גדול וארויח מעט הוא יותר טוב לאכול בשר צ"ח אשר צנקל יוכל לתקן כמה וכמה מגולגלים אשר בצשר ההוא כיון שאינו רק עליית מדרגה א' לבדה וגמלא כי הטורח מועט וההנאה והרווח גדול ולז"א איכול צשרא ואשבע לשון שובע ומלוי כרם לומר כי ההנאה גדולה כזה שצבורה מועט יתקן הרבה אבל באכילת הירקות הטורח גדול והתיקון מועט אכול ולא לשובעה :

עוד יש ענין אחר הלא הוא מה שנודט מ"ש רז"ל ב) אין הקב"ה מביא תקלה ע"י בהמתן של

לדיקים הגהות וחידיושים
א) - וז"ל אם צדיקה ע"ה לא אכל ירקא אלא צשרא הלא עם הארץ אכור לאכול בשר דאך כמו יפה לברר. אמנם עיין בשער
הקפידים ה"ב בדאשית ה"א ע"ג אמרום דרב חבתי היה מנחמת החסדים וזה היה יכול לאכול בשר תדיר בין בעמותו ובין
בנחיתו פ"י"ט : ב) תורה הנה פדשה הי' שרה ובשנת דף י"ב :

שער הה' פרשת עקב שער המצות

לדיקים בזה הוא עובדא דחמורו של ר' פנחס בן יאיר לדיקים עלמן לא כ"ש והנה יש במאכלות כמה מקרים כגון אם יודמין לפני האדם מאכל ובתוכו הערובת איסור כמו חלב או דם או נפל זבוב לתוכו או שאר מיני אסורין לאין קץ כגון טבל וכלאי הדרס כו' והנה האדם הנהיר תמיד במאכלו לפשפש בהם שלא יהיה בה שום איסור מהייעין אותו מן השמים שלא הבא הקלה על ידו ועיקר הדבר תלוי שיכוין הכוונה שנבחר וע"י כוונת אלו ירחיקוהו מן השמים מכל מיני אסורין ודבר זה נהאמת לי בעלמי אני הכותב דברים נוראים אין עת להאריך בהם (*). גם בענין (* א"ש נ"ב לני מעיד ע"ו ב"ה המים של נטילה יש בהם מים פסולין ומים כשרים וגם מאיסור זה נגלל האדם אם יכוין בכוונ' הג"ל בענין נט"ו. ומרע שנבחר כוונת האכילה נבחר ענין שתיית המים שהוא ענין קלר :

דע כי כפי מה שנת"ל בענין המתגלגלי אפי' בדומם ובפרט מה שנת' בשער הגלגלים בדרוש הזה עלמו וע"ש א) כמה מיני גלגלי יש ועל כמה מיני עבירות מתגלגלים סוד המים והא' מהם הוא מי שאינו נוטל ידיו לאכילה וגם מי שאינו זהיר בצרכה הנהנין ונמלא כפי זה כי אין מעין זכור מקוה מים שאין נמלאים בהם כמה וכמה נפשות מתגלגלי לאין מספר וז"ל המעשה ההוא דמדרש הנחומא פרשת קדושים בזה הוא רוחא דרבה שרי בחד מעיינא דלא הוה מוויקי לצריית' והוה תמן חד חסיד ושמו אבא יוכי איש לייבור כו' והנה כדוגמת איש הלדיק אשר מתעברין בו נפשות לדיקי' ומסייעין אותו בכל דרכיו למונעו מן החטא **כך ח"ו** אם האדם ישחה מן המים ההם ויכנס בו איזה נפש מתגלגל אשר במים ההם ואין יכולת באיש הזה לתקנו הנה יתעבר בו נפש הרשע הוא ויחטיו עד יורידהו לבאר שחה וכן עד"ז בענין האכילה אם האוכל יהיה ע"ה ויאונה לפיו המאכל ההוא איזה מתגלגל אפי' שיהיה מצ"ח שאינו רק מדרג' א' ואינו יכול לתקנו או אם האוכל הוא ח"ח ואינו יודע בחכמת האמת ויאכל הירקיה הנמוחין הנאים בהם הנפש המתגלגלת והנה אין בידו לתקנו אפשר שיתעברו בהם ויחטיו כנו' כי לכן לפעמים מודמני' מקריים ומאורעות רעות וקשות לאדם בפחה פחאום ועושה איזה עבירה גדולה והוא כי אותו נפש המתגלגלת היחה חוטאת בעבירה ההיא ועתה החטאי' לאיש הזה כפי דרכה ח"ס שנמלא לפעמים איזה לדיק ובידו עבירה א' שאינו יכול לפרוש ממנה והיא לסיבת הנזכרת וכאלה פרטים רבים (לאין קץ ב) :

ונחזור לענין ראשון כי הנה מורי ז"ל בלכתו בדרך ויהיה שוחה מים ממעין זכור מקוה מים היה מביט ומכוין בשתייתו עד שבכח כוונתו היה מנרש ודוחה משם אהוה הרוח או הנפש המתגלגלת שם. ולאחר כך שוהה מן המים ההם. ואח"כ היה הרוח ההוא חוזר למקומו וכמו שבכתבו לעיל בשם מדרש הנחומא באבא יוכי כו' כי יש כח בתהומים לגרש את הרוחות רעות ולכן היה מורי ז"ל מזכיר אותנו מחד שלא נשחה המים ההם בפה. ר"ל שלא יניח האדם פיו על המעיין עלמו וישחה אבל בלכתו למעיין ישחה מעט כל שהוא ואח"כ יקח המים בחפניו וישיה בפיו והאגס אחר שכבר נעקרו המים מן המעיין או הצור והובאו לבית אין חשב כלל לשחות בהם ועכ"ז טוב הוא לשפוך מעט מים קודם שישחה וכנו' במסכת חולין דק"ה בני רב פפא בזהו עובדא דיוסף סידה ואלו הם הכוונות שיכוין בצרכה המים. ברבת שהבל שהכל היא יסוד והשפעתו נגלית אח"כ ע"י המלי' הנק' דבר כי היא קבלה השפע ממנו וז"ש **שהכל נהיה בדברו** והנה יש צרכ' או ג' היבית כנגד ע' יודין שיש בד' הוי"ח ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שעולים ג' מים ואח"כ כששוחה את המים יכוין אל הס' יודין הנו' שהם בגי' מים ואח"כ יצרך ברכה אחרונה שהיא צורא נפשות כו' ולריך לדייק ולומר על כל מה שבראת להחיות כו' לנוכח ולא על כל מה שברא דרך נכסר :

ומעם היות צרכ' זו כללות כל הנבראים כמ"ש צורא נפשות רבות וכי' וחסרון וכן על כל מה הגרות והירדשים
(א) בשער הגלגלים דף כ"ב ע"ב : ב) ונשער הגלגלים דף כ"ח הקומה ב"ז כהן סבב אחר אם היא נשמה שבה עתה פשט ראונה לשולם כמו דוד המלך ע"ה יש נה אחיבה יקשה להפריד ממנו הקלי' ע"ש ולכן אין לפרש אבר מדותיו ית' אף (א) אחר הנדיקים אף אם יסתי' ע"ש :

שער הח' פרשת עקב שער המצות מד

שבראח כו'. הטעם הוא כבוד כי מן המים שהם בחסד הם נברא' כל הגפשות בסוד אברהם איש החסד שנאמר בו ואת הגפש אשר עשו בחרן גם שאר הגבראים נמשכין משם וזפרט כל ענין חסרון של הגפשות שהוא מזונ' אינן נברא' אלא מן המים המגדיל' הלמחי' והזרעי' והתבולאות ואפי' הצ"ח לריכין להם כי הם אוכלים הלמחי' ונמצא כי שורש הכל הם המים ולכן כולם נכללו בברכת המים ואמנם כוונת הברכה האלו עלמנן הם כשאר כל ברכות הגהינן אשר כבר נח' כוונתם בשער התפלי' בדרוש' והקדמות הראשונות אשר שם קודם התפלי' עלמה יע"ש א):

ונהזור לכוונה האכילה הנה נתבאר לעיל ב' בחי' בענין האכילה. הא' היא בירור המאכל בעלמנו הטוב שבו מן הסיגים המטורבי' בו ע"י חטא אדה"ר וגם מה שהיה מעורב בהם מהתחלת ברייתן מששת ימי בראשית כנ"ל. והב' היא ענין תיקון נפשות המגולגלי' הנמצאות במאכל ומסקה ונבאר כוונת בחי' הא' כי הב' לא קבלתיה ממורי ז"ל הגה טרם שיאהל האדם לריך שיכוין לבירור הטוב אשר במאכל שהוא מן הרע המעורב בו ע"י כוונה זו שנבאר עהה. ודע כי יש כוונת אחרות גדולה מזו בענין בירור האכיל' והנה מנוח היה אוכל כוונה זו שנת' עתה וזש"ה שם והוא פלא אוהיות אלף כי כל כוונתו הייתה בסוד אות האלף אשר היא בחכמ' כמו שית' ולכן נגלה לו בבחי' פלא ילהיות כוונה זו בלהי עליונה מאד לכן ארז"ל ב) מנוח ע"ה היה כי החכם יש לו כוונה גדולה מכל זה ולכן אמר לו המלאך חס תעלמי לא אוכל בלחמך לפי שאין כוונתך זו כ"כ גדולה אבל באברהם נאמר ויאכלו אוכלין ממש כמ"ש רז"ל [מד"ר פ"ו] וגם בזה חבין שם מנוח כי היא מלת מורכבת מ"ו נ"ח והיא כללות הכוונה שנבאר עתה שעולים מ"ו ונ"ח ולהיותו מכין בזה ועושה בירור הזה תמיד כל ימיו לכן נקרא על שם זה מנוח וזה ביאורו הגה נודע כי כל בחי' שבעה המלכים לא נתבררו אלא ע"י התכמ' הנקרא מחשב' כנז' בזהר פקודי דרנ"ד סוף ע"ב וזכיר פסולת מגו. מחשבה וכו' ובמחשבה אתבריר כלל :

ג נודע מ"ש בפ' ויקרא ד"ד אכלו רעים לעילא דא אור"א דתמן אכיל' ולכן לריך לבוין בעת האכילה אל אות אלף שהיא בינה כטודע בסוד מ"ש [שבת ק"ד] פרק הבונה אלף בית אלף בינה ותכוון בליורה אל החכמה כמו שית' ואמנם אם תוכל לבוין כוונת אלו בהמשך כל זמן אכילתך הוא דבר גדול ולפחות תכוין כוונ' זו כשאת' אוכל אותה הפרוסה של כזית דהמוליא אשר ברכת עליו ותחלה תכוין כוונה קלרה דרך כלל וזו היא כי הגה ענין הבירור ע"י ל"ב שינים שהם כנגד ל"ב נתיבות חכמה המבררין הכל כנז' דבמחשבה אתבריר כלל והם הטוחנין ומפררין את המאכל ועי"כ מתברר האוכל מוחך השפולת כדרך הרחיים הטוחנות התבואה ואח"כ מתפרדין הסובין והמורסן שהם הקליפות מן הקמח שהוא האוכל משא"כ קודם שנטחן שהיו דבוקים יחד בתכלית. והנה ש"ן בגי' אחוריים דהוי"ה דיודין דע"ב שבחכמה שהם גי' קפ"ד ואחוריי' דהוי"ה דס"ג שבבינה שהם גי' קס"ו וקפ"ד וקס"ו גי' ש"ן כי השן עוונת בחיבור אור"א גם תכוון כי ל"ב שינים אלו הם רמוזים בליור אות א שזורה יו"י יוד לעילא יוד לתת ואו באמלעיתא וכבר נתבאר בתיקונים סוף תיקון כי אות א בליור יו"י היא בחכמה וזו הוא"ו שבאמלע לריך לחלקה לאורכה ותהיה שני ווי"ן זו ע"ג זו כזה א ואז נמצאו יוד עלאה עם ואז עלאה הם י"ו שינים העליונים ויוד ואז התחתונים הם י"ו שינים התחתונים. ואח"כ כוונות פרטיות זו אחר זו והם ה' כוונות והם מ"ו ונ"ח ולחם וד"ק ופ"ד וזה עניינם. החלה תכוין כי הגה שני הלחיים הם הלוטסין המאכל והם - סוד אור"א שבהם ענין האכיל' בסוד אכלו רעים לעילא כנז' לחי העליון אבא לחי התחתון אימא ותכוין כי בלחי העליון יש א וליורה יו"י היא בגי' הוי"ה ובלחי התחתון יש אלף תתאה וליורה יו"ד א והיא רומזת באימא שהיא ד טקבא ותכוין כי ש"י אלפין אלו יו"י ויו"ד הם בגי' מ"ו שהוא מלוי הווי"ה דע"ב דיודין לרמח שאעפ"י שהם שני אלפין א' באבא וא' באימא הכל הוא באבא לבדו ג) אלא שהוא בסוד

מו"ב

הנהרות וחדושים

(א) עיין בשער הסט"ז ד"ג וכשער מאזרי רש"י פ' עקב ועיין בנה"ש דף י"ח: ב) ברשת דף ס"ה ערוכין דף י"ח: ג) עיין פנ"ש שער ה' ח"א ס"ה בהג"ה אמר אהרן ובהנהות וכיחורים שם ע"ש:

שער הה' פרשת עקב שער המצות

חו"כ שבו בעלמנו ולכן שהיה נרמזים במלוי ע"כ אשר באצח כי הנה המחשבה לבד היא המזכרת כנז'. בוונה כ' תכוין ששורש מליאות האכילה תהי' רמוזה באלו הלחיים כדי שיהיה בהם מליאות לעמון את האכילה:

וזה כוונת' פשהי אלפין המזכרים החוזר לליירם בליור הנ"ל שהחלק אות ו' שבאמצעיתה לשני ויין ואז תהיה ליור אלף הראשון' בלי' יו"י כזה וליור אלף השניה יו' ו'ד כזה ויין אלף הראשונה בנ"ל כזה נתיב' שבמה ומנין אלף השניה גי' יהו"ה ומיבור שניהם יחד גי' אל' יהו"ה עם הכולל שהוא גי' אוכל והרי נהבחר איך בלחיי' נרמז מליאות האוכל ותכוין כי הנה כל אלף מאלו החלקת לשני חלקים כנ"ל שהוא י' עם ו' עי' יוד עם ו' תחאה וכן אלף השניה היא י' עם ו' עי' ד' עם ו' תחאה ותכוין לכלול חלי התחאה של האלף הראשונה בחלי התחמון של אלף השניה וחלי העליון של אלף העליונה בחלי העליון של אלף השניה וז"ס הבן בחמ' וחכס בזינה כי שני אלפין אלו הם בחו"כ וחוזרין ונכללין יחד. כוונה ג' תכוין באוכל המזכר שיהיה לחם מהוקן ונגמר והוא ע"י שהכוין אח"כ לחבר שני ליורי שני אלפין הנז' שהם בנ"ל כ"ח עם הליור הא' שליירנו באו' אלף השני' שזורה יו"ד ואז יהיה הכל גי' לח"ס שהם ג' היות הנ"ל בציאור המוליא לחם מן הארץ. כוונה ד' תכוין לעמון הלחם המזכר ע"י ל"ב שינים ועי"כ יתברר האוכל והקדושה מחוך הפסולת והקליפה כדמיון השמן שאינו יולא מן היות אלא ע"י הטחינה וכן אין הסובין והמורסן נפרדין מן הקמח אלא ע"י הטחינה וגמלא כי הכונה היא להדק הלחם ולכתוש אותו ולעשותו דק וזה על ידי שהחבר שתי הכוונ' מ"ו ונ"ח ביחד שהם הראשון' והשניה ושניהם גי' דק והנה אם תחבר כוונת לחם וכוונ' דק יהיו בנ"ל יעקב ואם תחבר כונת מ"ו ונ"ח וד"ק יהיו גי' ילחק ועד"ז כוונ' אחרו' שמעתי ממורי ז"ל ושכחתיים:

כוונה חמישי' תכוין לבצוע המאכל אחר שנעמון כי שם בהלטומכא הוא גמר הבירור כי אז מתעכל המאכל והטוב שבו מההפך לדם והמזון הולך אל הכבד ומתפשט בכל העורקים והאיברים כגודע והרע שבו יורד דרך בני מעים ויולא לחון וזה ע"י שהכוין לחבר הכונה השנית שמספרה נ"ח עם ליור האלף הראשונה שבכונה הראשונה של חשבון מ"ו כי ליורה גי' כ"ו והנה נ"ח וכ"ו הם גי' פ"ד והוא סוד אותיות אחה"ע שבגרון בבית הצליעה שמספרם פ"ד וגודע כי הם באימא וגמלא כי החיך שהוא חכמה דומה המאכל בגרון שהיא אימא ולכן לא חיברנו עם אותיות אחה"ע שבגרון רק ליור אלף עליונה שהיא באצח ולא האלף ההחאה שהיא באימא. גם חכוין כי פ"ד היא בנ"ל חנוך והוא סוד מטמדר"ן שהוא כולם היצירה וכו ענין האוכל הנז' שהוא בנ"ל אל הוי"ה שביצירה וכמבואר אללינו בדרוש השבתות וי"ע ומול המופד כי אוכל נפש הוא ביצירה וכמ"כ בהחלה הדרוש הזה וכמו שיהבאר עהה בע"ה א):

אחר כך תכוין לחבר כל הכונות הנז' יחד שהם מ"ו נ"ח לחם ד"ק פ"ד שכולם הם בנ"ל ש"ע נהרין וג"ז הוא רמוז במלת אוכל שהוא אל הויה והנה אם הנולא בם אל במילוי יעלה קפ"ה וב' פעמים קפ"ה הם בנ"ל ש"ע נהרין ומעט היותה ב' שמות אל"ב) שמעתי ושכחתי ואיני יודע איזה מב' אלה הפירושים הוא מה שמעתי והיא אם הם אל הוי"ה שביצירה הנק' אוכל ואל' אדנ"י שהוא בעשייה הנק' אכילה כמו שנבאר או אם נאמר ששניה' ביני' והוא כי אל' בנ"ל קפ"ה כנז' וגם שם יהו"ה ביודי"ן האחריים שלו הם קפ"ד ובכולל קפ"ה ושניהם הוא ש"ע:

ועתה נבאר מי הוא האוכל ומה היא האכילה. דע כי כל בחי' האכילה היא בעשייה שהיא הנקבה המקבלת שפע ומזון מן היציר' הנק' אוכל כי האוכל הוא אל' יהו"ה שביני' ונמשך אל העשיי' הנק' אדנ"י ואוכלה אותו וגעשית אכילה ולכן אוכל בנ"ל אל הויה ואכילה בנ"ל אדנ"י ולריך לכלול מדת יום כלילה ומדת לילה ביום והוא כי בשעודת היום תכוין אל אכילה שהיא בנ"ל אדנ"י

הגהות וחידושים

(א) לעיל ד"פ ונחזיר לבאר ענין רהייה וכו' נה לעיל פרשה בבר ד"ה ממלא' זכ"ו. דרוש ג' דיו"פ פ"ח פ"ה משער הקרא קדש ב) עיין לעיל בהקדמת שני"ג דף כ' פ"א ובהנחות ומדומים אות ה':

ספר הליקוטים

פרשת בראשית

סי' א'

אחרי הארץ ביום המעשה שהיא העלייה האמיתית וז"ל (מזני' י"ט ז') **גם בלא דעת נפש** לא טוב כי יש לבאול מס מרבס גם זה ופי' הוא גם לדין נשמה (י) לכעלות הנפש הזאת שהיה טיבה חבל אם החסר הפסד לחקן ע"י הכרח חבל אם הסעלה הזאת היא בלא דעת שהוא הרוע שהיא הכורה שפי' נפש לא טוב או הנפש אינה טובה ומיזתה ומתקלקלת לזה לדין לומר ד"ה על שלחן לקיים הצירור כחל (י) **ובזה יובן מ"ש** (ז"ל ח) עם הארץ אסיר לאכול בשר ובעצים כי יש נגנול דומה ובלומה ובצניע חיים ובחי מדבר. ונגנול שדומי הוא במים ובמלח שהוא מבחי' הקבש שעולה למעלה. ולפי' המכנה (י) האשם שבאלה מים וזאת לעיסהס וכו'. וז"ל (במדבר יח וע) בדת מלח עולם שהוא מבחי' הקבש שעולה למעלה וזה מאיזו בחי' שאלל האדם הוא מעבר האור שבחוכה שבאותה בחי'. ונגנול שכל בצמחה כיון שבשלמה אה חזקת וכחמטה שלמה כל מה שהים לה לחקן באותה בחי' ועולה בצעל חי מדבר וז"ל (בנמי') סיף אדם לזנות וסיף שבסמך לשמועה והכל לזיהה כס עומדים. וי"ל דלפי מדויס ארדיס שחלסל לא הזכיר המיהה רק באלס ופי' הענין הוא נשמהל' האדם הזה בעולם וחוקן כל מה שהים לו לחקן מה נשאר לו המיהה וזה מבחלס נגנול וזו חיזר עוד ומ"ש סיף הבסמה לשמיה ירנה שסם האמר מאמר שבסמה נשמה נקבס בזה לנמי אין מדבר בן האה החזר והנגנול באלס וסבה' והמות ח"ב סיף האדם למות וכלל לזיהה כס עומדים לזה פי' אסיר לאכול בשר לפי שפי' נחשב בבסמה ובשהנגול איס נשמה בבסמה זס כנגנול עלם והבליס כל מה שהים לה לחקן בסוד כסמה ולמה חזוב עוד כנגנול בכמה גרועס מן הרבבוט הזה מלוס ועובס וזו אינה מלוס. וז"ל רב ששה הדאי נכסי וכו' חמי' באורך וגם זהו מ"ש כי חכמו (ח) כד אחו ליה י"ג נכדי דלפרסומא דכיא וכו' פי' י"ג נכדי הם צדקס הבדיה והדס שזוכס חליכס טוב אינו חוזר כי כס מחנכ שבסמה ואס כסמה חודס לברכס למה חזוב לטוב? לזה אמר ואני אמרתי לרק יגשתי בלא הכלמתי נשמהי הזה בעולם וסיף סיף הנגנול כסמה וזכס כס חמד חכן משפי' אה ס' ופועלוהי אה חלסי והשאר למעלה באופן האמר ככלס האדם החיקון סאחרון הוא שימות וי' הלאק למענה וסיף בסמה לכויעס חמד שבסמה כנגנול מה שיש לה לחקן בסוד כסמה וזס יס כסמה בערסם מרובס ויס כסמה בערסם מייעט כפי מה שהידיך לזה החיקון והמד ככחקה סיף החיקון הוא בבחיה וז"ש גמרא (י) אנו כחמורי' וגל כחמורי' של ר' פינחס בן יאיך פי' בנו כחמורי' מהקן כל מה שיש לו לחקן כך כס סיו מתקנים כל הדאוי לכה לחקן אכנ לא כחמורי' של ר' פינחס בן יאיך שבסלי' ייהר מהיקוני עד כסיס מביד אס הכעוריס כס מחוקני' או אינס מחוקטים אכל כשהנגנול בעס הארץ לא השלי' כן מה שהים ראויו לו לחקן בסוד כסמה ולזה אסור ע"ס לאכול בשר כסמה לפי שהוא גורם לחזיר אוהס נשמה עלמה כסמה ממש פעס אחרה לחקן. ובסבת עס סאין מוחר לאכול בשר לפי שבסמה שיש לסי' בחול הוא חוספה כסמה שיש לעיס בבצה ובכאובל בשר מעלס כנגנול שבחוסס כסמה במדרגת אוהס ככיספה שיש לו ככבה. וז"ל רב חסדא' (י) באלח לטעול ירקא לטעול בשרא וכזורא עד דמלוגא כריסא. ירקא מליגא לים בשרא וכזורא וסוד הענין הוא כי סירק סאור שלו מייעט וכספולות מרובס וככסמה אובלה כעבד וכדיק בריבוי ומתבררין אוהן כטיול'ו' בחוכס ומתנגנלי'

בראשית ברא חליכס אה כשמים וכו' בסיוט שבקליפי' קדמה לקדמה בגל דבר זס פירשו במקום סאין מקום לחיגויס ליאחו כס. ויס קליפה טובה מעט וכמבול הזה קליפה קהה עסיה יפה עד מאד חבל ס' ק' סיף שהיא קליפה כז"ל רשבי' ע"ס (י) דל קליפה לדה דלח מוחל לדה וגזס כביד האור מלמעלה ירדה בחי' סי שהיא מכות של מענה נסיי שבמכותו שלמעלה יש כס זין וכה' ככפילה כחי'לוי' כלס שהוא סה' של סגלוי' ירדה וזה סה' כסי נעטיח חליכס ומספוט לחמטה להאיל הכניס כי כל בחי' כלס הוא מסס חליכס שהוא כטון גבול לכלי ולפיך נכברו (י) בלא סיהס כס סאלח כס סחוי'ס שהוא רחיים ויס' גדלחה ברא חלריס שנברא כסם חליכס. ויס זכס כססוי' חיונה כנגד ז' ספי' של ז' סכבריו. ואמר אה ירדה לכלול ככני פרטופן חלריס ככס ח"ח לפי שבכמר הוא ח"ח און י"ג מדברים בו נפי שאינו נהפס בלות. ואמר גדלחיה לפי ככס ז' רלחיה. וכס רלחיה חכמה. רלחיה מכות. וכחמה הזאת הוא סויד' שבחוק כסי שהוא נקודס ככפיהיס. וכסי הזאת ככה סויד' חלינה ככניס חללו וז"ל ברא חי רלחיה ברה חליכס כמו פני'. ואמר ברא לפי שבחלילוח כזה נגד אור כליס נק' ברי'ס. וז"ל (ברלחיה ז' ס') אנה חולדות כשמים והכך ככברלס כחי' גדלס (י) כסי כסי הזאת שפי' וזהו שאין בעולם מתקיים ובהף עמו מדה רחמים וירד אור זעיר מלמעלה והקיימו וכברלס כסי הזאת מלמענה לכליל ככליס ירדה בבחי' יויד שהוא נקודס חי' וכו' כי חלי' חיי אורות כיו מלבושי' זס בחיך זס בחוק כמלכות כחחיהיס לכלס חוספת עניהס ועליס הקליפה שהוא כנקי' קו ורק דלחסר עלמה ויחי נקי' הסו ויחי הקליפה סקודמה בזהו הצירור כליך סברדוס חחיס סוכס ומחברתה וזס כליך האדם לכיון צעה חלוחו שהוא מעבר כל יליעות סקודוס חמד כחוכו חזבי' (דגיס ח') כי על כל מולא פי' סי יחיס סה'ס. ופי' כי מה שהוא בחי' אדם שהוא כדוחיות שני אינו מתפרנס מן כעבד וכנסס וככבר כי אס מן סקודוס שבחוכו וזכו מולא פי' סי כשחמר יחי כך. כי בוחו סככל האמר יחי כך בו חס ולח ככס בחי' חוי'. וקול שהוא רוח. וז"ל (שמות ל"ס) ראו קרא סי ככס כלאל ובאותה קריאה לבר שהוא סככל מילא חי' חכמה ובינה ועצה ככס אס מיש קול. ומוס יחיס סה'ס. וזו היא ככונה האמיתית שבכחי'ס. וז"ל (ח'ל' י"ג כ"כ) לדייק אובל לשונע נפשו שאינו אובל לחועלה סנוף כי אס לחועלה נפשו שמכר אוהס כטיילוח וזהו כל שלחן שגא אמרו עליו דברי תורה באילו חבלו מוחי מתיס לפי כי מס שירד למטה הוא בחי' נפש ורוח וככמה מעשים ככילו בחי' נפש וכל זס הוא בבחי' סנוורות כי בחסד אן לדיך צירוד כי הוא מצורר מבחי' עלמו. וכן חזאל' עסומס בעלמה כס מבוררים אכל אס יפלו על טעפר או כוונא אז יסיס כס עירדות וזס הצירוח אינו מלך עלמו רק מהמקיס סירוד בו אכל היין הוא בצלמו יס בו שמים וליך לסחבר ויס בו בחי' סין שנמעלה שהוא לנול לגמרי ופעל השמים יס בו עכירות וככמהיס מסם בעלמי' מולאי' מוס כרופוס וכדומס וכסחלר לא ילח לכל ועליו כאמר (יכטי' י' כ"ב) לא האמר לו וכוא ע"ז מס' יולח כסחלר' אובל מענה אוהו מעשים וזס קירוב לכפסד ואס לא ילח אוהו האדם בבחי' הרוע שהיא הצירוס החזיר ככספס הזאת והתקלקל וזהו הוא כאילו אכלו מבחי' מתיס ויס עלייס חלחה וכוא אס יענה

חנהרות. א) נוצר נחלחס די. בו פעס ענינה כליס חיה עלו וכו'. ג) כלחיה רינה ט"ב. ד) ליל מחשנה. ח) כסמה דמיס סי. ו) כילה דלי' כסלי. ז) ככמה די. ע. ח) מדר חי' כסה ס' סיה. ט) ככר דקי. י) ככח דקמי.

